

ikke alene skal falde Hartkornsbrugere til Last, men dette Tilfagn er ogsaa tildeels opfyldt; thi ved en senere Repartitionsplacat, jeg troer af 3die August 1791, reparteredes der et yderligere Beløb til den kongelige Kasse, og da paabydes der tillige, efterat Godtgjørelsen til den kongelige Kasse for Douceurpenge er fastsat til et vist Beløb for 1 Tonde Hartkorn, en saakaldet Extraskat af Tjenestekarlene, som bestod til 1803, da Skattekammerfondet blev oprettet, og disse da gik ind derunder, og Skattekammerfondet fik sine Indtægter paa mange forskellige Maader, blandt Andet ved Forhøielse af Besiddelses- og Brugskatten og af en Mængde forskellige indirecte Afgifter; — men Douceurpenge, eller den Godtgjørelse til den kongelige Kasse for det Beløb, som i Douceurpenge blev udredet af samme, er forresten senere ved de mange forskellige Skatters Sammenlægning til Landskatten i 1818, draget ind derunder, saa at dette Citat saa meget mindre vil kunne bidrage til at retfærdiggjøre, at Marschpenge ogsaa nu falde Kjøbstæderne til Byrde. Jeg gjør kun denne Bemærkning, for derved at begrunde hvad jeg sagde, at jeg troer, at denne Deel af Motiverne, betræffende Kjøbstædernes fremtidige Skattebyrde, er udsarbejdet med en vis Lethed, og ingenlunde fordi jeg antager, at Kjøbstæderne ikke bør tage Deel i Marschpenge og Fouragestat, thi det er en Skat, som er paalignet, for at tilfredsstille et almindeligt Statsformaal, og det erkjender jeg, og det troer jeg, alle Kjøbstadborgere ville erkjende, at det ligesaavel er deres Pligt at tage Deel i Statsudgifterne, som det er for Landets Beboere. Men jeg kommer tilbage til, at den Omstændighed, at det Beløb, Kjøbstæderne hidtil have udredet, ikke er mindre end det Beløb, de efter den nu foreslaaede Fordelingsmaade ere ansatte til at skulle udrede, ikke er noget Forsvar for den nu foreslaaede Fordelingsmaades Rigtighed. Dette Argument kan man slet ikke bruge, for end man usigtligt har undersøgt, hvorledes

Fordelingen hidtil har været, og om den hidtil bestaaende Fordeling har været retfærdig og billig. Foruden de øvrige Udgifter, som tidligere ere omtalte, skal jeg dog, som et Beviis paa, at den tidligere Fordeling neppe heller kan anses for aldeles rigtig, anføre Straffeanstalterne. Det samlede Beløb af Bidraget til disse er 59,000 Rbd.; deraf falder paa Landet efter den hidtilværende Skatteregulering ikke fuldt 35,000 Rbd.; men paa Kjøbstæderne falder der lidt over 24,000 Rbd. Nu er det dog vist, naar man vil anvende Fordelingen efter det nye Lovforslag, hvorefter nemlig Kjøbstæderne skulle svare omtrent $\frac{1}{3}$ af det hele Beløb og Landet de andre $\frac{2}{3}$, at den hidtidige Fordeling ikke er rigtig, thi $\frac{1}{3}$ af 59,000 Rbd. er dog ikke det, Kjøbstæderne hidtil have svaret, 24,000 Rbd. og $\frac{2}{3}$ af 59,000 Rbd. er noget mere end hvad Landet har svaret, nemlig omtrent 35,000 Rbd. Saaledes ere dog i den hidtil bestaaende Fordeling flere Uligheder, og selvfølgelig kan Størrelsen af de hidtil bestaaende Skattebeløb, Kjøbstæderne have udredet, ikke bruges som noget Argument for, at det er retfærdigt, nu at bruge en Fordelingsmaade som den anførte. Jeg skal, da ogsaa idag Inqvarteringskatten specielt er blevet omhandlet, med Hensyn til den bemærke, at den Godtgjørelse, som det hedder sig, og som Motiverne paaberaabe sig, at Kjøbstæderne ville faae, er en meget ringe Godtgjørelse for den virkelige Byrde, som Indqvarteringen medfører, thi det er den mindre Deel af Byrden for Kjøbstæderne, der er opført som den saakaldte Indqvarteringsstat. De Naturalydelse, de have at yde, ere en langt større Byrde for Kjøbstæderne, og den Godtgjørelse, som er fastsat i Anordningen af 1816, og som antages at være den, der menes, naar det hedder, at Kjøbstæderne nu skulle have fuld Erstatning, den er meget ringe; thi en Mængde Kjøbstæder maae for mange Naturalpræstationer betale det Dobbelte af det, som de erholde godtgjort ved Indqvarteringskatten.